

Sygn. akt XI Ka 366/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Kowalska

SO Włodzimierz Śpiwła

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 roku

sprawy D. Z. (1)

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 16 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 550/09

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. - Kancelaria Adwokacka w P. 516 (pięćset szesnaście) zł 60 gr, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

XI Ka 366/14

UZASADNIENIE

D. Z. (1) oskarżony został o to, że:

I. w dniu 30 listopada 2006 roku w miejscowości J. umyślnie naruszył przepisy i zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, posiadając 1,62 promila alkoholu we krwi, kierował samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jadąc od strony miejscowości G. w kierunku L. i wykonując manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego marki M. o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował szczególnej ostrożności w ten sposób, że nie upewnił się, czy ma dostateczną widoczność i wystarczająco miejsca do wyprzedzania, nie zachował bezpiecznego odstępu od innego uczestnika ruchu, w wyniku czego doprowadził do czołowego zderzenia z samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...), który poruszał się w przeciwnym kierunku, następnie zjechał na prawy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z samochodem ciężarowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...), zaś po zderzeniu pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) zatrzymał się na pasie ruchu dla poruszających się w kierunku G., na który następnie najechał samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a w wyniku zaistniałego wypadku obrażeń ciała doznali

pasażerowie pojazdów marki F. (...) – T. R. w postaci złamania szczęki i lewej kości udowej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż siedem dni oraz A. o numerze rejestracyjnym (...) I. V. (kierowca) w postaci stłuczenia głowy, złamania kości prawej goleni i kostki przyśrodkowej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż siedem dni i pasażer tego samochodu N. S. w postaci wieloodłamowego złamania obu kości udowych, złamania lewego obojczyka, ran lewej powieki i lewego policzka, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy niż siedem dni, to jest o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.;

II. w dniu 30 listopada 2006 roku w miejscowości J. będąc w stanie nietrzeźwości, posiadając 1,62 promila alkoholu we krwi, kierował samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym jednocześnie nie stosował się do orzeczonego w dniu 9 czerwca 2006 roku przez Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie o sygnaturze akt VI K 236 / 06 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 r. oskarżonego D. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 177§ 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. Z. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

nadto oskarżonego D. Z. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, z tym, że przyjął, iż prowadził on samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. Z. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat; na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu D. Z. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet tak orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. Z. (1) okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 4 czerwca 2010 roku do dnia 22 czerwca 2010 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dniowi kary pozbawienia wolności; na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. oraz art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone w punktach I i II wyroku środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych połączył i jako środek karny łączny wymierzył oskarżonemu D. Z. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 (siedmiu) lat;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B. kwotę 2169 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dziewięć) złotych 72 (siedemdziesiąt dwa) grosze tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu; zwolnił oskarżonego D. Z. (1) od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelacje złożyli **oskarżony i jego obrońca**.

Oskarżony nie precyzując zarzutów odwoławczych wniósł o złagodzenie kary i wymierzenie mu dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na pięcioletni okres próby.

Obrońca zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to przez całkowite pominięcie w postępowaniu dowodowym faktu, iż sprowadzony na miejsce wypadku pies tropiący zwęszył ślad osoby, która

od pojazdu F. (...) oddaliła się w nieznanym kierunku co w efekcie doprowadziło do uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu;

b. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.- nie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań lekarza zajmującego się D. Z. (1) i T. R. w sytuacji, gdy przesłuchana w sprawie J. Z. zeznała, iż opiekująca się oskarżonym lekarka stwierdziła, iż D. Z. (1) siedział z tyłu, a „kierujący pojazdem wyskoczył i uciekł co go uratowało”, które to zeznania mogły by w sposób istotny przyczynić się do wyjaśnienia okoliczności sprawy, ewentualnie w sytuacji nie uwzględnienia tego zarzutu (z ostrożności procesowej) podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe wniosł o uchylenie wyroku i przekazanie go Sądowi Rejonowemu w Puławach do ponownego rozpoznania, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

obie apelacje w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznane zostały za niezasadne w stopniu oczywistym. Za taką oceną środków odwoławczych przemawiało to, że postawione w apelacji obrońcy zarzuty, jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja oraz twierdzenia oskarżonego zawarte w złożonej przez niego osobiście apelacji okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom i wywodom obrońcy Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się, mogącej mieć wpływ na treść wyroku, obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Sąd pierwszej instancji dokonał bezbłędnej oceny materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań przesłuchanych świadków. Odmówił wiary zeznania świadków, które wykluczają twierdzenia D. Z. (1), jakoby to nie on prowadził swój samochód F. (...) w czasie wypadku. Odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w którym prezentuje stan swojej wiedzy co do przebiegu wypadku będącego przedmiotem osądu. Stanowisko swoje w tym względzie wyczerpująco umotywował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stanowisko to spotyka się z całkowitą aprobatą Sądu odwoławczego. Sąd Rejonowy podstawę zaskarżonego wyroku w głównej mierze opał na zeznaniach, jadącego razem z oskarżonym jako pasażer, świadka T. R.. W tym miejscu nie ma potrzeby ponownego przytaczania racji świadczących o słuszności tego poglądu, a wystarczy odesłanie do lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku (vide; k.1273v.-1278 akt). Skarżący, poza zakwestionowaniem trafności, dokonanej oceny materiału dowodowego, nie wykazuje błędów w toku rozumowania Sądu orzekającego, które mogłyby skutecznie podważyć prawidłowość zajętego stanowiska. Podnosi jedynie pominięcie przez Sąd pierwszej instancji faktu, że sprowadzony na miejsce wypadku pies tropiący zwęszył ślad osoby, która od pojazdu F. (...) oddaliła się w nieznanym kierunku. Okoliczność ta słusznie została pominięta przez Sąd Rejonowy w procesie myślowym prowadzącym do przekonania, że kierującym pojazdem F. (...) był oskarżony. Fakt podjęcia przez psa policyjnego tropu z miejsca wypadku bowiem niczego nie dowodzi, a już na pewno nie potwierdza insynuacji oskarżonego, że jego samochodem kierował D. Z. (2). Niezależnie od wniosków wynikających z zeznań świadków T. R. i D. Z. (2), o tym że w chwili wypadku kierującym F. (...) był oskarżony dowodzą obrażenia ciała jakich doznał w wyniku zdarzenia, na co wskazuje opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej. Według biegłego lekarza K. W. obrażenia ciała, jakich doznał D. Z. (1), w postaci odmy opłucnej, stłuczenia głowy oraz złamania kości piętowej są obrażeniami charakterystycznymi dla kierującego pojazdem, który uczestniczył w zderzeniu czołowym z przeszkodą. (vide; opinia k. 268-270, 273-4, 296-7 akt).

Całkowicie chybiony jest również zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegający na nie przeprowadzeniu dowodu z zeznań lekarza zajmującego się D. Z. (1) i T. R. po przewiezieniu ich do szpitala po wypadku. Okoliczności na które miałyby zeznawać ten świadek, a więc twierdzeń oskarżonego na temat przebiegu wypadku po jego przewiezieniu do szpitala, wynikają z zeznań świadka T. R.. W takiej sytuacji nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia z urzędu dowodu, o którym mowa. Wniosku o przeprowadzenie tego dowodu nie złożył uczestniczący w postępowaniu dowodowym w pierwszej instancji obrońca oskarżonego. A nawet gdyby taki wniosek dowodowy

złożył, to w świetle twierdzeń wynikających z zeznań świadka T. R. Sąd orzekający powinien byłby oddalić taki wniosek na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 in fine k.p.k.

Podobnie rzecz się ma z apelacją oskarżonego i zarzutem rażącej surowości orzeczonej kary pozbawienia wolności postawionym w apelacji obrońcy, bowiem zaskarżony wyrok jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Wymiar i rodzaj orzeczonych kar, jednostkowych za zbiegające się przestępstwa oraz łącznej pozbawienia wolności, świadczy o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 k.k. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 kpt. 4 k.p.k., a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego. Nawet gdyby wymiar łącznej kary pozbawienia wolności (dwa lata i sześć miesięcy), określony w wyniku prawidłowego zastosowania reguł łączenia kar, pozwalał na możliwość zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary (do dwóch lat- art. 69 § 1 k.k.), to w przypadku oskarżonego, w ogóle nie może być mowy o pozytywnej prognozie kryminologicznej. Dotychczasowa karalność oskarżonego, zarówno przed popełnieniem przestępstw, będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, jak też po ich popełnieniu (vide; dane o karalności k.1336-1339 akt) wyklucza przyjęcie takiej prognozy.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wobec tego, że w toku postępowania odwoławczego oskarżony był reprezentowany przez obrońcę wyznaczonego z urzędu należało zasądzić od Skarbu Państwa na jego rzecz wynagrodzenie za udzieloną pomoc prawną na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1348 z 2002 r. ze zm.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadnia przepis art. 624 § 1 k.p.k.-oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym i nie posiada żadnego majątku.